మూగబోయిన వేళ

కొచ్చెర్లకోట వెంకట సుబ్బారావు

ప్రియమైన రాజాకు -

ప్రేమతో ఎన్ని సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయో! నేను యింకా గుర్తున్నానో లేదో! ఈ మధ్య ఎందుకో నీవు మాటిమాటికి గుర్తొస్తున్నావు. అంటే యింతకుముందు నిన్ను మర్చిపోయానని కాదు. నా గుండె గుడిలో నీవు ఎప్పుడూ ఆరాధ్య దైవమే. క్షణం మరిచింది లేదు. నా మాటలు నీవు నమ్ముతావో లేదో, నమ్మినా నమ్మక పోయినా, నా మనసులోని మాట నీకు చెప్పందే నాకు తృప్తి లేదు. అందుకే నిన్ను చూడాలని, మనసు విప్పి మాట్లాడాలని ఎన్నోసార్లు ప్రయత్నించాను. కానీ ఎదురుపడటానికి ధైర్యం చాల్లేదు. నీవు నన్ను అసహ్యించుకుంటావని కాదు. నేను నీకు చేసిన అన్యాయానికి నాకే మనస్కరించలేదు.

నిన్ను మొదటిసారిగా చూసిన రోజు ఈనాటికి పచ్చగా వుంది. సాయం సంధ్యవేళ పచ్చ పరికిణీ కట్టుకుని, నీలిరంగు ఓణీ పైటగా కప్పుకుని అంచుల జాకెట్టు మధ్య అందాలు బయటపడకుండా పదిలపరుస్తూ వస్తుంటే ఏటి ఒడ్డుకు వాహ్యాళికై వచ్చి, నీవు నాపై విసిరిన మొదటి చూపు, బాణంలా నేరుగా గుండె లోతుల్లోకి దిగింది. సంభ్రమంతో నేను పైట సర్దుకుని, బిత్తర చూపులతో ముందుకు నడుస్తుంటే, నీ చూపులు నావెంట పరుగులెత్తాయి. పడివడిగా అడుగులు వేస్తూ ఒక్కవుదుటున యింట్లో పడ్డాను. ఆ రాత్రంతా ఏదో తియ్య తీయని వూహలు నన్ను ఉక్కిరిబిక్కిరి చేశాయి. రాత్రంతా కలత నిద్రే. ఆ మధుర క్షణం ఎందుకో మరపురానిదై పోయింది. ఎన్నోసార్లు ఈ మాట నీకు చెప్పాలని తపనపడ్డాను. ఏదో సిగ్గు ముంచుకొచ్చి పెదవి వెంట మాట రానిచ్చేది కాదు. ఇన్నాళ్లకు ధైర్యం చేయగలిగాను. ఇలా రాస్తుంటే భయం ఒక ప్రక్కవున్నా, వుండబట్టలేక రాస్తున్నాను.

మరోసారి శ్రావణ మంగళవారం నోముల కని పేరంటానికి మీ యింటికి వచ్చాను. నీవు వుంటావో, లేదో అని లోపల ఎంత దిగులుపడ్డానో, కానీ అదృష్టవశాత్తూ నీవు బయటకు వెళ్లలేదు. కాళ్లకు పసుపు రాస్తున్నా, కంటికి

కాటుక దిద్దుకుంటున్నా, నా కళ్లు నీ కోసమే గాలిస్తున్నాయి. అనుకోకుండా నీవు నడవలోకి వచ్చావు. నీ కళ్లు ఏదో వెతుకుతున్నట్లు నావంక చూశాయి. నా నవనాడులు కుంగిపోయినట్లు అనిపించింది. చకచకా శనగలు రుమాలలో కట్టుకుని కనీసం వెళ్లొస్తానని మీ అక్కకు చెప్పకుండా చక్కా వచ్చేశాను.

రాజా! ఆనాడు ఏ శనిదేవత నెత్తిన కూర్చుందో! మీ అమ్మగారు మా యింటికి వచ్చి "మా రాజాకు నీ వంటే ఎంతో ఇష్టం. నీకూ యిష్టమై వుంటుందిలే. లేకపోతే మా రాజా ఎందుకు నువ్వే కావాలంటాడు" అని నవ్వుతూ అంది. "ఏమే శశీ! రాజా అంటే నీకు యిష్టమేనా?" అని మా అమ్మ గెట్టించి అడిగింది. అలా నలుగురూ అడుగుతుంటే నేను బిక్కచచ్చిపోయాను. నేను 'అవును' అంటే ఎక్కడ ఎగతాళి చేస్తారోనని నేను 'అలాంటిదేమీ లేదు. నేను మీ అబ్బాయితో పన్నెత్తి మాట్లాడనైనా లేదు. ఇష్టాలు గిష్టాలు నన్ను అడక్కండి' అని ఉక్రోషంగా అన్నాను. దాంతో మీ అమ్మగారు చిన్నబుచ్చుకున్నారు. 'అవున్లే. ఇంటికొచ్చి పిల్లనడిగితే లోకువేలే అయినా మాకు బుద్ధి ఉండాలి' అంటూ విసురుగా వెళ్లిపోయారు. నాకు ఎంత బాధ కలిగిందో చెప్పలేను. నేను ఎందుకు ఆనాడు తొందరపడి అలా అన్నానో యిప్పటికీ నాకు అర్థం కాదు. ఇందులో మావాళ్ల తప్పు ఏమీ లేదు. నీపై నాకు మనస్సున్నట్లు వాళ్లకు తెలియదు. అందుకే ఇది జరిగిన కొన్నాళ్లకి నాకు పెళ్లి సంబంధాలు చూశారు. నాకు నచ్చినా నచ్చకపోయినా పెళ్లికి ఒప్పేసుకున్నాను. కాదని ఏం చెబుతాను? ఎలా చెబుతాను? అంది వచ్చిన అవకాశం జారవిడుచుకున్నానే అని ఆ తర్వాత ఎంతో బాధ పడ్డాను.

మావారు చాలా మంచివారు. నన్ను కంటికి రెప్పలా చూసుకున్నారు. ఏనాడు

మూగబోయిన వేళ

నామాట కాదన్నదిలేదు. నాకు ఏ లోటూ రానియ్యలేదు. జీవితం ఎంతో తృప్తిగా గడిచింది. అయినా ఏదో వెల్తి నన్ను ఎప్పుడూ వేధిస్తూ వుండేది. ఎన్నోసార్లు నిన్ను చూడాలనిపించింది. నీవు పై చదువులకు పట్నం వెళ్లిపోయావన్నారు. అక్కడే నీకు ఉద్యోగం కూడా వచ్చిందట. మీ అమ్మా నాన్నా కూడా నీతోనే వుండిపోయారట. నీ గురించి మరి నాకు చెప్పేవాళ్లు లేరు.

ఎన్నో వసంతాలు గడిచిపోయాయి. ఇప్పుడు వృద్ధాప్యం ముంచుకువచ్చింది. ఆయన ఎప్పుడో కాలం చేశారు. ఉన్న ఒక్క కొడుకు దగ్గర ఒంటరిగా జీవితం ఈడుస్తున్నాను. ప్రేమించిన నీవు దూరమయ్యావు. కావాలనుకున్న వారు ఎప్పుడో వెళ్లిపోయారు. జీవితం ఎడారి అయిపోయింది.

కన్నబిడ్డ ప్రేమ ఎంతకాలమో తెలిసిందే! వాడి భార్య, వాడి, బిడ్డలు. అమ్మా అని మనసారా పలకరించడు. ఆ ఆలోచనే వాడికి రాదు. ఏదో వేళకు యింత తిండి పడేస్తారు. దాంతో వాళ్ల కర్తవ్యం తీరిపోయిందనుకుంటారు. అమ్మ మనసుతో వాడికి పనిలేదు. వాడు చేస్తున్నది తప్పు అనను కానీ జీవితమంటే తిండి, బట్ట ఒక్కటే కాదు కదా! మనసులేని మనుష్యులమధ్య జీవించడం కష్టమని అనిపిస్తోంది. కానీ ఎక్కడకు వెళతాను. ఎవరున్నారని?

అవసాన దశలో నేను గుర్తొచ్చానా అని నీవు అనవచ్చు. కానీ కొన్ని విలువలు జీవితం చరమ దశలో కాని తెలియవు. ఆ తృప్తితో ఈ జీవితం చాలించాలని నాకు లేదు. అందుకే నీ దగ్గరకు వచ్చేయాలని అనుకుంటున్నాను. రాజా! నీవు నాకు కొంచెం నమ్మకమిస్తావా?

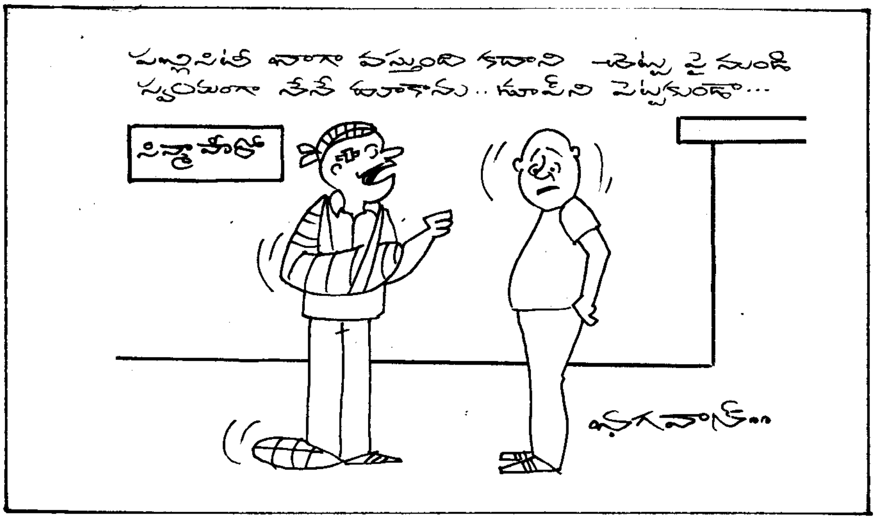

ఇలా కోరుకోవటం చాలా వింతగా తోచవచ్చు. ఎవరూ ఇలాంటి కోరిక కోరకపోవచ్చు. మన సంప్రదాయం ప్రకారం చాలా తప్పు కావచ్చు. కానీ యిప్పుడున్న నా మనఃస్థితిలో ఇవన్నీ ఆలోచించలేను. నీవు కాదనవనే నమ్మకంతో నీకు ఉత్తరం రాస్తున్నాను.

నాకోసం నువ్వు ఎంత త్యాగం చేయలేదు. జీవితాంతం ఒంటరిగా వుండిపోలేదా! ఎంత ప్రేమ లేకపోతే జీవితాన్ని యిలా మోడువార చేసుకుంటావు. నాకంతా తెలుసు. నేను కాదన్న తర్వాత మీవాళ్లు నీ పెళ్లికి ఎన్నోసార్లు బలవంతం చేశారట. ప్రతిసారి నువ్వు మౌనంగా తిరస్కరించావుట. ఎంతకీ మనసులోని బాధ యితరులకు చెప్పేవాడివి కాదట. ఇదంతా నీకెలా తెలుసంటావేమో నాకే కాదు, నీ కథలు ఎవరికైనా తెలుస్తుంది. ఈమధ్య ఏమీ తోచక పత్రికలు తిరగేస్తూంటే నీకథ ఒకటి చదివాను. ఆ కథ యావత్తు మన గురించే! చదివి ఆశ్చర్యం వేసింది. అందుకే నీ అడ్రసు పత్రికాఫీసు నుంచి తెప్పించి నీకు ఉత్తరం రాస్తున్నాను. ఈ ఉత్తరం చదివిన వెంటనే వస్తావని వేయి కళ్ళతో ఎదురు చూస్తుంటాను.

ఇట్లు,

మీ శకు.

ఉత్తరం పోస్ట్ చేసి వచ్చాక కానీ శకుంతలమ్మకు తృప్తిగా లేదు. ఇంటికి రాగానే 'అమ్మా ఇందిరా! ఇంకా అబ్బాయి యింటికి రాలేదా!' అని అడిగింది. "ఏం వస్తారు? ఆఫీసులో చచ్చేంత పని. సంపాదించేది ఒకళ్లు తినేది పదిమంది. ఏం చేస్తాం? తప్పుతుందా?" అని వ్యంగ్యంగా అంది.

శకుంతలమ్మ చిన్నబుచ్చుకుంది. ఎందుకు అనవసరంగా పలకరించానా అని బాధ పడింది. అనేకసార్లు అనుకునేది ఎవరెలా పోతే తనకెందుకు అని. కాని కన్నకడుపు వుండబట్టదు. రోజూ మధ్యాహ్నం భోజనానికి యింటికి వచ్చేవాడు. ఈ రోజు రాలేదు. ఎందుకో ఏమిటో అని అడిగినందుకు కోడలితో ఈ ఎత్తి పొడుపు. కానీ ఏం చేస్తాం? ఒకరి పంచన పడున్నప్పుడు మాటలు పడక తప్పదు. అనుకుంటూ కళ్లు ఒత్తుకుంటూ మంచంమీద పడుకుంది.

"ఇదిగో, మందు తాగండి" అంటూ ఇందిర వచ్చింది.

మనసు కల్లోలంగా వుండటంతో మందు తాగబుద్ధి కాలేదు. బ్రతుకుదామనుకునే వాళ్లకు వంద మందులు కానీ, చావాలనుకునే వారికి ఒక్క మందు చాలదూ! అనుకుంటూ వద్దంది.

"మందులకు వందలు పోసి డాక్టర్లకు చూపించటం. మీరు మందులు పుచ్చుకోక

ప్రేమకు "ఎవరు దూరం" (కథ)

రోగం ముదర పెట్టుకోవడం. మీకేం? రోగం తగ్గకపోతే మరింత ఖర్చు మాకేగా!" అంటూ ఇందిర రుసరుస వెళ్లిపోయింది.

మనిషిమీద గౌరవం లేకపోతే ఏం మాట్లాడినా అమర్యాదగా మాట్లాడినట్టే వుంటుంది. శకుంతలమ్మ ఏమన్నా కోడలకు పెడర్థమే కనబడుతుంది. అందుకే ఈ విదిలింపులు.

"అమ్మకి వంట్లో ఇవాళ ఎలా ఉంది?" అంటూ కొడుకు రఘు లోపలకు వచ్చాడు.

"బాగానే వుంది రా" అని శకుంతలమ్మ అంటోందో లేదో ఇందిర వంటింట్లోంచి బాణంలా వచ్చి "ఎలా వుంటుంది? కాల్చుకు తింటోంది. ఒక మందు వద్దు. ఒక పత్యం పనికిరాదు. రోగాలు తగ్గమంటే ఎలా తగ్గుతాయి? అదేమంటే కోడలు గయ్యాళి అంటారు...అని జరిగినదంతా ఏకరువు పెట్టింది. దాంతో రఘుకి కోపం తారాస్థాయికి చేరుకుంది. "ఏమ్మా! మందు పుచ్చుకోకపోతే రోగాలు ఎలా తగ్గుతాయి? ఈ ముసలి వయసులో ఈ మాత్రం చూసే వాళ్లు కూడా ఎవరుంటారు? చెప్పు? ఇందిర కన్నకూతురులా నీకు వేళకు అన్నీ అందిస్తూంటే దాని మాట ఖాతరు చేయకపోతే ఎలా?" అంటూ నిష్ఠూరంగా మాట్లాడాడు.

శకుంతలమ్మ బాధతో కృంగిపోయింది. తను యిప్పుడు ఏమన్నదని యింత రాద్ధాంతం? ఏదో మనసు బాగోక మందు తర్వాత తీసుకుంటానన్నది. దానికి యింత రభస జరగాలి. ఈరోజే కాదు నిత్యం యింతే. ఇంటికి రాగానే తన మీద కొడుకుకు లెక్కలేని నేరాలు చెబుతుంది. వెనకాముందు ఆలోచించకుండా రఘు తన మీద విరుచుకు పడతాడు. తను ఏమైనా అంటే కోడల్ని కొడతాడు. దానికి కారణం కూడా తనేనని చివరకు అంటారు. అందుకే పట్టించుకోనట్లు పడుకుని పోయింది. ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో కూడా తెలియదు.

వెలుగురేఖలు వసారాలో పరచుకుంటూంటే కళ్లు తెరిపిన పడ్డాయి శకుంతలమ్మకు. ఏదో రిక్షా యింటిముందు ఆగినట్టు మసకగా అనిపించింది. ఎవరొచ్చారబ్బా అని అనుకుంది అప్పుడు అనిపించింది. తన రాజా వచ్చాడేమో నని. మూడు రోజుల క్రిందట వుత్తరం తను పోస్టు చేసింది కదూ! అందగానే వచ్చి వుంటాడు. తనూ రాజా హాయిగా కలిసి వుండొచ్చు. కొడుకు, కోడలి విదిలింపులు ఇక వుండవు. ఈ పని తను యింతకుముందే చేసుంటే ఎంత బాగుండేది. అయినా యిప్పుడు మించిపోయింది లేదులే అనుకుంటూ లేచి కూర్చుంది. నడుము స్వాధీనానికి రావటంలేదు. కళ్లు బైర్లు కమ్మినట్టున్నాయి. లేవబోయిన మనిషి వళ్లు

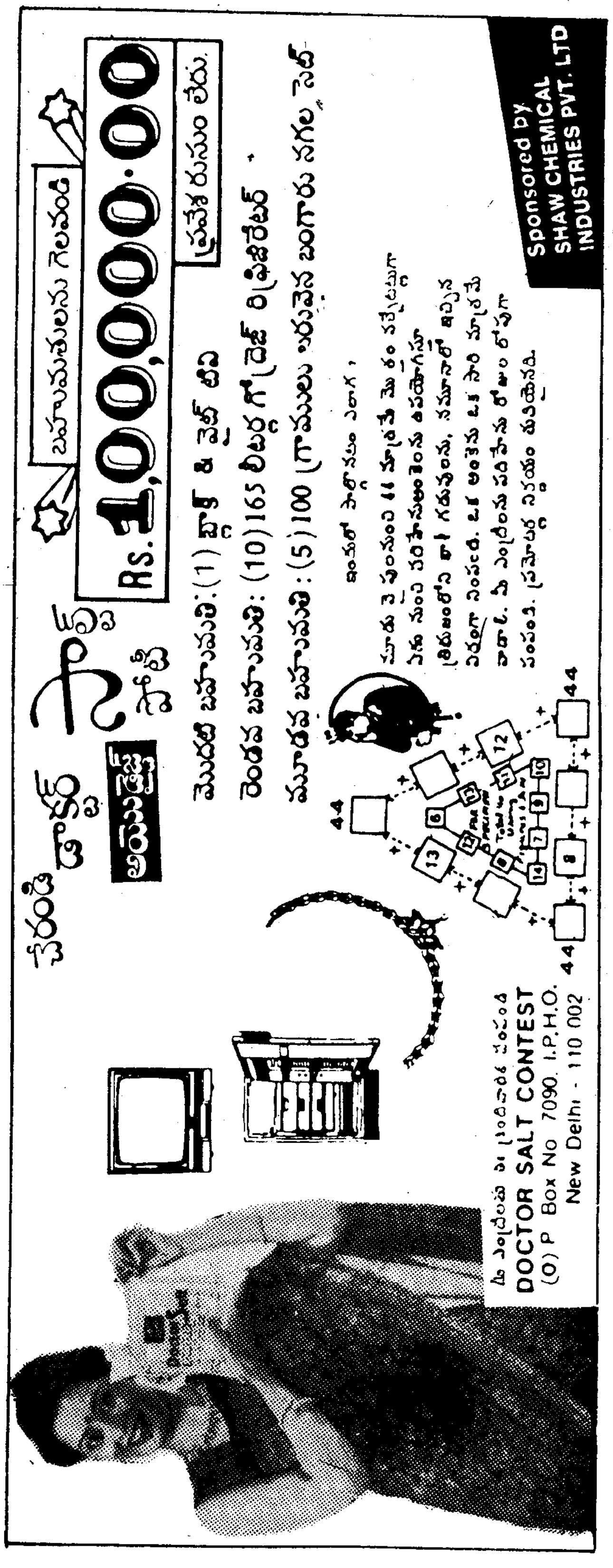

తూరి మళ్లీ మంచంలో కూలబడింది. ఎంతో ఓపిక చేసుకుంటే కానీ కూర్చోలేకపోయింది.

"రఘురాంగారి ఇల్లు ఇదేనా?" అన్న మాటలు విని 'అవును రండి' అని చెప్పింది.

ఎవరో యువకుడు వసారాలోకి వచ్చాడు. "శకు అని ఎవరో ఈ యింట్లో వున్నారట" అని అడగగానే ప్రాణం చచ్చినట్టు అనిపించింది. తను ఉత్తరం చివర 'శకుంతలమ్మ' అని రాయుల్సింది పొరపాటు జరిగిపోయిందని నొచ్చుకుంది. ఇప్పుడు ఏండుముసలి పడుచుపిల్లలా 'శకు'. నేనే అని ఎలా చెప్పగలదు? ఇంతలో యింటి తలుపు తెరుచుకుంది. కొడుకు, కోడలు బయటకు వచ్చారు. ఏమిటన్నట్టు ప్రశ్నార్థకంగా అతని వంక చూశారు.

"నేను రాజశేఖరంగారి అబ్బాయిని. మా నాన్నగారి పేర ఈ వుత్తరం వచ్చింది. ఎవరో 'శకు'ట రాశారు. శకుంతల గారు ఏమోనని తెలుసుకుందామని వచ్చాను" అన్నాడు.

"ఏది ఆ ఉత్తరం యిటు ఇవ్వండి" అంటూ ఆ యువకుని వద్దనుండి ఉత్తరం తీసుకున్నాడు రఘురాం.

శకుంతలమ్మకు కళ్లు బైర్లు కమ్మాయి. ఈ వృద్ధాప్యంలో ఎంత పొరపాటు చేసింది. ఏదో తెలియని ఆవేదనతో, నా అనేవాళ్లు లేరే అనే దుఃఖంతో రాజశేఖరానికి అలా ఉత్తరం రాసింది. ఇప్పుడు అది ఎవరో చేతుల్లో పడటం చివరకు తన కొడుకు కంట పడటం అంతా అయోమయంగా వుంది. ఇప్పుడు ఏమని సమాధానం చెబుతుంది? ఎంత తలవంపులు?

మూగబోయిన వేళ

ఉత్తరం చదివిన రఘురాం మండిపడ్డాడు.

"ఏమ్మా! నీవేనా ఈ ఉత్తరం రాసింది?"

శకుంతలమ్మ ఏమీ బదులు చెప్పలేదు.

"అవున్లే ఎలా చెబుతావు? చేసిన నిర్వాకం అలాంటిది. ఇంత వయస్సు పైబడ్డాక యిలాంటి పెడబుద్ధులు పుట్టినప్పుడు."

ఈలోగా ఇందిర కూడా ఉత్తరం చదవటం పూర్తిచేసింది. నిప్పుతో ఉప్పులా చిటపటలాడుతూ "ఇదేం ఉత్తరాలో! ఇదేం ప్రేమలో. లోకంలో కనీ వినీ ఎరుగం. ఈడొచ్చిన పిల్లకు పెళ్లి చేయకపోతే వయసు మోజులో పడి ఎవరితోనో లేచిపోవడం ఎరుగుదుము. నడివయసులో వుండగా భర్తపోతే చాటుమాటు వ్యవహారాలు కంటే నేరుగా మరొకరితో వుండిపోవడం విన్నాం. కానీ కాటికి కాళ్లు చాపుకు కూర్చున్న ముసలమ్మ ప్రేమలు ఒలకబోయటమేమిటి? పైగా చిన్నప్పుడు ప్రేమించిన వాడితో లేచి వస్తానని వుత్తరాలు రాయటం ఏమిటి? అవ్వా! మా పరువు బజారుపాలు చేయాలనేగా ఈ దర్బుద్ధి. మేము నలుగురిలో తలెత్తుకు తిరగగలమా?" అంటూ నోరు నొక్కుకుంటూ లోపలకు వెళ్లిపోయింది. తల్లి మొహం చూట్టానికే అసహ్యమన్నట్టు భార్య వెనుకనే రఘు వెళ్లిపోయాడు.

శకుంతలమ్మకు ఈ భూమి ఎందుకు బ్రద్దలవదా? అందులో తాను ఎందుకు జీవసమాధి కాలేదాని అనిపించింది. పడరాని బాధలు కొడుకు పంచన అనుభవిస్తూ వాటిని భరించలేక ఆదరణగా పిలిచే దిక్కుకోసం ఎదురుచూస్తూండగా, రాజశేఖరం ఒక్కడే దిక్కనిపించింది. అందుకే అతనికి అలా ఉత్తరం రాసింది. కానీ కథ ఇలా అడ్డం తిరుగుతుందని కలలోనైనా వూహించలేదు. ఇప్పుడు తను ఏమని బదులు చెబుతుంది.

"అమ్మా! నా పేరు శ్రీకాంత్. నా తల్లిదండ్రులెవరో నాకు తెలియదు. ఎక్కడో అనాథ శరణాలయంలో పెరుగుతున్న నన్ను రాజశేఖరంగారు యింటికి తెచ్చి కన్నబిడ్డకంటే ఎక్కువగా చూసుకున్నారు. జీవితంలో ఒంటరితనం భరించలేక, మరొక స్త్రీతో జీవితం పంచుకోలేక నన్ను పెంచుకున్నారు. ఎన్నోసార్లు మీ కోసం ఆయన వెతికారు. మీగురించి అప్పుడప్పుడు నాకు చెబుతూ వుండేవారు. మిమ్మల్ని కలవాలని, తన ఆవేదన మీకు చెప్పుకోవాలని ఆరాటపడేవారు. అవకాశం వచ్చినా ఆయన మిమ్మల్ని కలవలేదు. పచ్చని సంసారంలో చిచ్చుపెట్టటం భావ్యం కాదని తన కోరికను బలవంతంగా అణచుకున్నారు. ఇలాంటి రోజు వస్తుందన్న ఆశ కాస్త మిగిలివున్నా ఆయన యింకా కొంత కాలం బ్రతికివుండేవారేమో! కాని ఆయనకు ఈ అదృష్టం లేదు. అందుకే వారు ఈలోకం నుంచి వెళ్లిపోయారు. తండ్రిగారి పేరు శాశ్వతంగా వుండిపోవాలని ఆయన పేరుతో నేను కథలు రాస్తున్నాను.

మీరు నాకు తల్లిలాంటివారు. తల్లిలేని ఈ అనాథకు కాస్తంత ప్రేమను పంచండి. తల్లి ప్రేమంటే ఏమిటో, అది లేకపోతే జీవితం ఎంత వెల్తో నాకు బాగా తెలుసు. చూపు విలువ కళ్లున్న వాళ్లకంటే కళ్లులేని కబోదికి బాగా తెలుస్తుంది. మీరు రాజశేఖరం గారి అడ్రసు తెలుసుకోవడం ఉత్తరం రాయటం నిజంగా నా అదృష్టం. మీకు ఏ లోటూ రాకుండా కంటికి రెప్పలా కాపాడుకునే బాధ్యత నాది. రాజశేఖరంగారు వదిలి వెళ్లిన ఆస్తి అంతటికి ఆస్తి హక్కుదారులు మీరు. మా నాన్నగారు మనసిచ్చిన ఓ మాతృమూర్తికి సేవ చేసుకుంటూ ఆయన ఋణం తీర్చుకుంటాను" అంటూ ప్రాధేయపూర్వకంగా అర్థిస్తుంటే శకుంతలమ్మ కడుపు నిండిపోయింది. ఇన్నాళ్లు కన్నకొడుకు పెట్టిన కష్టాలన్నీ క్షణం మర్చిపోయి ఏనుగునెక్కినంత బలం సంపాదించింది.

మబ్బుచాటున మరుగునపడ్డ బాలభానుడు బయటకు తొంగి చూశాడు. తల్లికాని ఆ తల్లి చేయిపట్టుకుని శ్రీకాంత్ ముందుకు నడిపిస్తూంటే శకుంతలమ్మగారి కడుపు ప్రేగు కలుక్కుమంది. ●

బబ్బర్‌కి దెబ్బ

ప్రముఖ సినీ నటుడు రాజ్ బబ్బర్‌కు ఎడమ కంటికి గాయమైందట. "అగ్నికాల్" అనే చిత్రం షూటింగ్‌లో మరో నటుడితో ఫైట్ చేస్తుండగా ప్రక్కనున్న జీపు హెడ్ లైట్ తగిలి రక్తం కారిందట.

ఇదేమంత పెద్ద దెబ్బ కాదని, కంగారు పడాల్సిందేం లేదని, కొద్ది కుట్లు, కట్టుతో సరిపోతుందని డాక్టర్లు చెప్పారట. కొంత మంది డూప్ లేకుండా నటించేప్పుడే యిటువంటి ప్రమాదాలు ఎదురవు తుంటాయి. ఒక్కొక్కప్పుడు నటీనటులు అరచేతిలో ప్రాణాలు పెట్టుకొని షూటింగ్‌లలో పాల్గొంటుంటారు. గతంలో 'కూలీ' చిత్రం షూటింగ్ సందర్భంగా అమితాబ్ గాయపడి చాలా రోజులు మంచం పట్టిన విషయం పాఠకులకు తెలిసిందే!